

ת"פ 57585/01/18 - מדינת ישראל נגד ארז אלבלק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57585-01-18 מדינת ישראל נ' אלבלק
בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל
	ע"י תביעות ש"י
	נגד
	ארז אלבלק
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד אביבה רפ

הכרעת דין

1. כמצוות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אציין בתחילת הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו.

כתב האישום

2. הנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**), ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק.

3. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 1.12.2016 בשעה 17:00 לערך, נהג הנאשם ברכבו מסוג טויוטה בעיר בית"ר עילית. בהגיע הרכב לכיכר ברח' בן זכאי שבעיר, נדרש הנאשם לבלום את רכבו כיוון שאוטובוס בו נהג מר מועתז אבו כף (להלן - **המתלונן**) נמנע מלתת זכות קדימה. באותן הנסיבות, החל הנאשם לנסוע אחר האוטובוס, וברח' הבאבא סאלי, כאשר המתלונן עצר להוריד ולהעלות נוסעים, חסם הנאשם את דרכו. הוא הגיע לכיוון חלון נהג האוטובוס והחל לאיים על המתלונן בכך שירביץ לו, ירצח אותו, יעיף אותו מבית"ר ויפסיק את עבודתו בחברה. באותן נסיבות, הכה הנאשם את המתלונן בפניו באמצעות ידיו.

ההליך שלפניי ותשובת הנאשם לאישום

4. בדיון ביום 20.9.2018 מסר הנאשם תשובתו לאישום לפני סגן הנשיא, כב' השופט שמואל הרבסט, ולפיה, הנאשם מכחיש, כי תקף את הנאשם או כי איים עליו. לדבריו, לאחר שראה שהנאשם מדבר בטלפון תוך כדי נהיגה, לא נותן לו זכות קדימה בכיכר ומתעלם ממנו הלכה למעשה, חסם את דרכו ולא אפשר לו להמשיך לנסוע, משום שביקש להבהיר לו את חומרת התנהלותו ונהיגתו, כשהוא מכחיש שאיים, אך ציין שאמר למתלונן "אתה רוצח" ולא אמר לו "אני ארצח אותך" כמתואר בכתב האישום (עמ' 1, ש' 11-15). יצוין, כי בהמשך, בדיון לפני כב' השופטת הבכירה עינת אבמן-מולר, ביום 11.11.2018, אישר הנאשם, כי אמר למתלונן שידאג שלא

יעבוד יותר בבית"ר, כאשר הדגיש (גם לפני בהמשך ההליך), כי בשל נהיגתו המסוכנת של המתלונן, הוא נאלץ לסטות עם רכבו למרכז הכיכר ולעלות על הצמחיה שבמרכז כדי להימנע מתאונה (עמ' 3, ש' 22-20). יצוין, כי בעת דיון ההוכחות לפני ביום 16.7.2019, הוסיף הנאשם, כי לאחר שיצא מהרכב וראה שהמתלונן (בעודו ישוב על כסא הנהג באוטובוס) מתעלם מפנייתו ובאוזנו טחובה אוזניה, משך את האוזניה מאוזנו של המתלונן, אך לא היכה אותו או סטר לו (עמ' 19, ש' 24-23).

5. בתיק זה התקיימו שתי ישיבות הוכחות, במסגרתן נשמעו עדי התביעה, למעט אחד, עליו ויתרה הסניגורית, וכן העיד הנאשם מטעם עצמו.

להלן פירוט העדים שהופיעו לפני:

- **ע"ת 1, לידור ביטון** (להלן - **השומר לידור**), הוזעק למקום האירוע ע"י הנאשם, וערך דו"ח פעולה שהוגש בהסכמה וסומן ת/3;
- **ע"ת 2, החוקר רפאל סבג** (להלן - **החוקר רפאל**), שחקר את הנאשם ואת העד אברהם (ר' להלן) והעיד לגבי חקירתו ופעולות שביצע בתיק, וכן באמצעותו הוגש מזכר שערך לגבי איתור הנאשם;
- **ע"ת 3, השומר מאור יונה**, ערך מזכר שהוגש באמצעותו, הנוגע לאיתור של הנאשם, ואין לו רלבנטיות לעצם קרות האירוע;
- **ע"ת 4 הוא נהג האוטובוס המתלונן**;
- **ע"ת 5, מר אברהם שוליאקוב** (להלן - **העד אברהם**), הנו אזרח שהיה עד לאירוע ומסר עדותו לפני, וכן הוגשה הודעתו במשטרה בהסכמה, וסומנה נ/1;
- יצוין, כי הודעת הנאשם הוגשה בהסכמה וסומנה ת/4, ומטעם הנאשם הוגשו בעת עדותו מסמכים רפואיים לגבי מצבו הרפואי, אשר סומנו נ/2.

דיון והכרעה

6. בשורה התחתונה, עדות המתלונן היתה בלתי מהימנה, הן מבחינת תוכנה, והן מבחינת הרושם שהותירה בי העדות, כפי שיפורט להלן. כמו-כן, אף עדותו של העד אברהם, שלכאורה אמור היה להיות עד נטול פניות, אינה משקפת עדות אובייקטיבית, אלא עדות מוטה לרעת הנאשם, וגם על הטעמים למסקנתי זאת אעמוד בהמשך. לעומתן, גרסתו של הנאשם הייתה סדורה, הגיונית ועקבית, והיא נתמכת בחיזוקים, הן מעדויות המתלונן והעד אברהם, והן מדו"ח הפעולה ת/3 של השומר לידור.

גרסת הנאשם

7. בהודעתו במשטרה ת/4 אמר הנאשם כך:

"אני הייתי במעגל תנועה מרחוב זועיל לרחוב אשקודש [כך במקור] ואז הגיע האוטובוס של 'קווים' והנהג זרק אותי שמאלה לכיוון מעגל התנועה. הנהג המשיך לנסוע כאילו כלום [ל]א קרה. ואז נסעתי אחריו עקפתי אותו בתחנה שלו ברחוב בן זכאי לכיוון למעלה. חסמתי את האוטובוס בתחנה. באתי ליד החלון שלו. הנהג פתח את הנהג [כך במקור]. זה בחור שנראה צעיר, אני לא מכיר את הנהג. הייתי נסער אמרתי לנהג: מה אתה נורמלי? מה אתה מפגר? בערך. אני לא זוכר את המילה. הנהג המשיך לדבר בנייד שלו. הייתה לו אוזנייה באוזן שמאל שלו והוא המשיך לדבר בנייד שלו והוא לא התייחס אלי. אז משכתי לו את האוזנייה ואמרתי לו במקום לדבר בטלפון, תתחיל לנהוג כמו בן-אדם. פה כבר הייתי ברמה נמוכה יותר של צעקות. גם אמרתי לו שאני אדאג שהוא לא יעבוד יותר בעילית ושאיני עכשיו מתקשר למשטרה. הנהג לא אמר כלום. התקשרתי למשטרה והסברתי להם מה קרה ואז לידור הגיע. לידור שאל את העד שאכן אישר שהנהג לא נתן לי זכות קדימה והנהג אמר ללידור שתקפתי אותו. לידור שלח אותי למסור תלונה..." (ש' 10-2).

8. כשנשאל הנאשם, אם איים לרצוח את המתלון השיב בשלילה מוחלטת (ש' 18).

הנאשם עומת עם דברי העד אברהם, שאישר כי המתלון לא נתן זכות קדימה, אך לא דובר בנסיעה מהירה ולא הייתה סכנה ממשית להתנגשות, והגיב: "אני שברתי את ההגה שמאלה ועליתי על האי-תנועה. איך העד ראה את זה כשהוא יושב מספר מושבים אחורה?" (ש' 15-16).

כשעומת עם דברי העד, לפיהם "נוסעים ברחו מהאוטובוס בגלל העימות של עם הנהג" השיב: "לא היו נוסעים מלבד אותו העד. ירדו נוסעים בתחנה. לדעתי שניים ירדו מהאוטובוס. עוד לפני שפתחתי את הפה בלבד. אני לא מכיר את העד" (ש' 23-24).

כשנשאל הנאשם האם הוא מבין שהורדת האוזנייה לנהג יכולה להיחשב לתקיפה השיב: "לא רציתי לתקוף את הנהג. רציתי להסב את תשומת לבו שנהג אוטובוס ציבורי לא מדבר בנייד. וגם אני התקשרתי למשטרה" (ש' 26-27).

דו"ח פעולה של השוטרים לידור ת/3

9. ראשית יצוין כי מהדו"ח עולה, כי הנאשם הוא "המודיע", דהיינו, הוא אשר הזעיק את המשטרה, כי "דיווח על נהג אוטובוס שנהג בטירוף ובחוסר אחריות. מוסר שכרנג חסם אותו ולא נותן לו להמשיך בנסיעה".

10. שנית, בגוף הדו"ח נרשם כך: "במהלך משמרת התקבל האירוע הנ"ל בדרכי למקום האירוע יצרתי קשר טלפוני עם המודיע [הנאשם] אשר מסר כי האירוע נמצא בכיכר בין אלעזר המודעי לבין רחוב בן זכאי בהגעת למקום האירוע חברתי עם המודיע בשם ארז... [פרטי הנאשם] שנהג הרכב לז 1357590 מסוג טויוטה לדבריו הגיע ברחוב זוויל לכיכר ואוטובוס של חברת קווים הגיע מרחוב בן זכאי לאלעזר המודעי ולא נתן לו זכות קדימה וכתוצאה מכך נהג הרכב סטה מהכביש בהגעת חברתי עם נהג האוטובוס אשר המתין במקום בשם [פרטי המתלון]... לז האוטובוס 7291952 של חברת קווים.

לציין כי לדברי נהג האוטובוס יש עד ראיה שנכח באוטובוס בשם [פרטי העד] הוסבר לשתי הצדדים [כך במקור] כי הם יכולים להגיש תלונה על כך בכל תחנה שהיא ומסרתי להם את מס' האירוע ולאחר מכן עזבתי את מקום האירוע".

גרסת המתלונן

11. בהודעתו במשטרה (5/ת) אמר המתלונן כך:

"בעת היותי בנהיגה באמצע העבודה, כאשר עברתי את כיכר הבבא סאלי עצרתי בתחנה מיד לאחר הכיכר בכדי להוריד ולהעלות נוסעים, לפתע חסם אותי רכב לבן מסוג טויוטה סטיישן... איני מכיר את הנהג ואין לי את פרטיו, הוא נראה גבוה עם משקפיים וזקן ארוך לבוש שחור לבן (דתי). כאשר הבחור חסם אותי הוא ירד מהרכב שלו והגיע לכיוון החלון של הנהג והתחיל לאיים עליי שהוא רוצה להרביץ לי ולהעיף אותי מבית"ר, ושיפסיק את עבודתי בחברה. לבסוף הוא נתן לי סתירה [כך במקור] על הפנים על לחי שמאל (ה.ח. לא נראה שום חבלה על הפנים כ.מ.)" (ש' 3-8).

בהמשך הודעתו מסר המתלונן את פרטיו של העד אברהם.

12. בעדותו לפני, המתלונן לא נידב פרטים ועדותו הייתה לקונית, והרושם היה שהוא משתדל למעט בדברים, אינו מישיר מבט, ומהסס לפני שהוא משיב. גם לגבי דברים שזכר, הפרטים הם בעלי אופי כללי ולא מפורט, כפי שאמור להיות בעדויות מסוג זה, על-פי ניסיוני המצטבר. כוונתי היא, שמכיוון שלכאורה מדובר באירוע חריג בין צדדים זרים זה לזה (בניגוד לאירוע אלימות במשפחה או עבירות מין המבוצעות בין צדדים קרובים שבהם יש קושי נוסף לקורבן העבירה לחשוף את הדברים בשל הקרבה לפוגע), לרוב, עדויות מתלוננים מלוות בפירוט רב, יחסית. אין זה המקרה שלפנינו.

13. לפניי אמר המתלונן כך: "אני הייתי בבית"ר עילית, רח' בבא סאלי, בכיכר עצרתי בתחנה להוריד ולהעלות אנשים. נסעתי באוטובוס, הייתי עובד על קו 5 של חברת קווים, עצרתי בתחנה להוריד נוסעים. **פתאום** מישוה עקף אותי, חסם אותי, לא נתן לי לצאת. ירד מהאוטו צועק, התחיל לצעוק, איים עלי, והרביץ לי. מאיים עלי אתה לא תעבוד בקווים, לא תישאר פה ואתה תצא מבית"ר עילית, **לא ראיתי אותו קודם לכן** אני לא מכיר אותו. הוא ירד מהאוטו, הגיע לי לחלון של האוטובוס, פתחתי לדבר אתו, הוא נתן סתירה ואיים עלי וקילל אותי..." (עמ' 14, ש' 15-20 - ההדגשה הוספה).

14. כשנשאל על-ידי מדוע התרחש האירוע השיב: "**לא יודע. הייתי נוסע פתאום ראיתי אותו שעקף אותי וחסם אותי**" (שם, ש' 25 - ההדגשה הוספה).

כשנשאל על-ידי איפה נפגע אמר המתלונן: "**בגוף לא זוכר. זה היה בצד השמאלי כשהוא בא לחלון ליד הנהג**" (עמ' 15, ש' 18). כשנשאל שוב ע"י התובעת בשאלה מנחה איפה סטר לו הנאשם, השיב: "**בפנים**" (שם, ש' 23 - ההדגשות הוספו). הנה כי-כן, באותה עדות, המתלונן סותר את עצמו.

כשעומת עם העובדה שהחוקר, שחקר אותו יום לאחר האירוע, לא ראה כל חבלה, ציין: "נכון, כי זו הייתה רק

סטירה" (עמ' 16, ש' 24). לכאורה, דברים אלו הגיוניים, אלא שגם פרשנות הנאשם, לפיה סטירה שכזו מעולם לא ניתנה ועל כן, פשיטא שלא הותרה סימן, היא פרשנות אפשרית. לכן, ועל-פי הוראות סעיף 34כא לחוק העונשין, "ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין".

כשעומת עם כך שהעד אברהם ציין בעדותו, כי לא ראה אלימות וכי המתלון עצמו היה עסוק בטלפון, המתלון הסתפק בהכחשה "לא נכון" (עמ' 17). עוד טען המתלון, כי כלל לא ראה את הנאשם בכיכר, עובדה המתיישבת עם עדות הנאשם בעניין זה, ואף מחזקת את דברי הנאשם ממנה עולה כי המתלון פשוט "התעלם" ממנו.

15. יוצא, אפוא, כי המתלון מכחיש הכחשות לקוניות את גרסאות הנאשם והעד אברהם, כל אימת שהדבר עלול להפלילו בכל הנוגע לאופן נהיגתו, קרי - אי מתן-זכות קדימה ושימוש בטלפון בזמן נהיגה. למתלון אינטרס מובנה וברור מאליו, שלא להפליל עצמו בנקודות אלו, בהיותו נהג רכב ציבורי.

גרסת העד אברהם

16. בהודעתו במשטרה נ/1 סיפר העד, כי המתלון לא נתן זכות קדימה בכיכר לנאשם שנהג ברכב הטויוטה. ובהמשך:

"נהג הטויוטה בלם כשלושה-ארבעה מטרים מהאוטובוס. נהג האוטובוס המשיך בנסיעה עד שהגיע לתחנה ברחוב בן זכאי. העלה והוריד נוסעים. אחרי שיצאנו מהתחנה נהג הטויוטה חסם אותנו. הנהג יצא מרכבו ודיבר עם נהג האוטובוס מהחלון של נהג האוטובוס. נהג הטויוטה איים על נהג האוטובוס. **אני לא זוכר מה הוא אמר לו. אני זוכר רק שהוא איים לרצוח את נהג האוטובוס. אני ישבתי בשורה השלישית באוטובוס בצד ימין, לא ראיתי שיש עימות פיזי בין השניים.** נהג הטויוטה עמד מחוץ לאוטובוס בצד של החלון של האוטובוס. אני לא ראיתי עימות פיזי בין השניים. נהג האוטובוס לא הגיב. לציין שהנוסעים שהיו באוטובוס פחדו וברחו מהאוטובוס. אני והנהג נשארנו לבד באוטובוס. אני התקרבתי לנהג והנהג החל להצטדק על זה שהוא לא נתן זכות קדימה. הוא אמר שהיה מרחק ביניהם ולא היה חשש לתאונה. דבר שאני מאשר. אני התקשרתי למוקד של בית"ר עילית. הגיעו סירי הביטחון ונהג האוטובוס אמר להם שהחשוד הכה אותו בראשו. עקב כך האוזנייה שלו נפלה. אחרי כן אותו נהג טויוטה עלה לאוטובוס ואמר לנהג האוטובוס: שנינו נסענו מהר ואתה כמעט גרמת לתאונה. זרקת אותי ממעגל התנועה. אני אמרתי לו שלא היה ולא נברא. שניכם נסעתם לאט ולציין שנהג האוטובוס נסע בעליה. ולא היה חשש לתאונה. מהמקום בו ישבתי ראיתי שנהג האוטובוס לא נתן לטויוטה זכות קדימה. גם בשלב הזה לא היה עימות פיזי." (נ/1, ש' 16-3 0 ההדגשה הוספה).

"שאלה: נהג האוטובוס טען בהודעתו כי נהג הטויוטה נתן לו מכה בפניו. סטר בלחיו השמאלית. האם ראית את זה?

תשובה: לא ראיתי" (שם, ש' 29-31)

"שאלה: האם נהג הטויוטה נופף בידיו מול נהג האוטובוס?

תשובה: כן. לא ראיתי אם ידיו נכנסו לתוך החלון. הוא בגובה של החלון" (שם, ש' 34-35).

17. בעדותו לפניי חזר העד אברהם על הדברים, במיוחד בכל האמור לכך שלא ראה מכות:

"ש.ת. אני לא ראיתי מכות, בוודאי שלא. אולי הייתה מכה אחת, גם לא בטוח.

ש. לא בטוח כי לא ראיתי?

ת. לא בטוח כי לא ראיתי. ולא חושב ככה לפי האירוע" (עמ' 9, ש' 28-30 - ההדגשות הוספו).

18. אשר לאיומים טען העד אברהם:

"ת. לא זוכר בדיוק, אבל זה היה קללות ואיומים של חיסול ברצח... רצח, חיסול, לא יודע איך לקרוא לזה, זה היה לפני יותר משנתיים וחצי" (שם, ש' 5-6).

אשר לצורך של הנאשם לסטות מנתיבו כתוצאה מנהיגתו של המתלונן אמר העד אברהם:

"נכון שהיה צריך לנסוע על אספלט ולא מן הנמנע שלקח קצת על האבנים [במרכז הכיכר].. יכול להיות שהוא, אם נסע על אספלט, יכול להיות שנסע על האבנים, אז קצת בלם הצידה שמאלה, לא נכנס באבנים. בלם לפני האוטובוס. הרי אם היה נכנס לאבנים היה ניזוק הרכב" (עמ' 11, ש' 13-16 - ההדגשות הוספו).

חיזוקים לעדות הנאשם

19. לטעמי, ככל שאכן היה אירוע בעל אופי אלים, ובוודאי, אם היכה הנאשם את המתלונן, חזקה על המתלונן שהיה אומר את הדברים בזמן אמת לשוטר לידור שהגיע למקום ותשאל את הצדדים לפרטי האירוע. הרושם מתחזק, משום שעולה מת/3, כי המתלונן טען באוזני השוטר כי קיים עד להתרחשות. הוא לא ציין לפני השוטר, כי קיים עד לאירוע אלימות או לאירוע השונה ממה שתואר ע"י הנאשם. חזקה על השוטר לידור, שלו סבר שהתרחש אירוע המקיים חשד סביר לביצוע עבירה, היה מתעכב במקום ומעמיק חקירתו. כך למשל, אם היה מקבל את הרושם שאכן מדובר באירוע של בריונות בכביש, כמתואר בכתב האישום, לא היה עוזב את המקום תוך הפניית שני הצדדים למסירת תלונות.

20. הנאשם טען, כי המתלונן נהג בעודו משוחח בטלפון ובאוזנו אוזניה - הדברים מקבלים חיזוק מהודעת העד אברהם במשטרה, שם אמר: "הגיעו סירי הביטחון ונהג האוטובוס אמר להם שהחשוד היכה אותו בראשו. עקב כך האוזניה שלו נפלה" (נ/1, ש' 13) וכן מדבריו בעדותו לפניי: "הנהג אמר שנתת לי מכה והיפלת אוזניה" (עמ' 9, ש' 25). אף בתחילת עדותו לפניי אמר העד: "נהג האוטובוס, או משום שהיה חצוף או משום היה עסוק בטלפון או משום שניהם, למרות שהיה חייב לראות טויוטה שנכנסה למעגל התנועה, כי אני ראיתי אז גם הוא היה חייב לראות, תאורה מצוינת, נסעו ברור, שניהם נסעו לאט בעליה, יכול להיות שבגלל שהוא היה עסוק בטלפון נסע לאט" (עמ' 8, ש' 21-24). העד אברהם, טען מספר פעמים הן במשטרה והן בעדותו לפניי, כי לא ראה כל אירוע אלים, וכי הוא מסתמך למעשה על מה ששמע מהמתלונן בהקשר זה.

21. המתלונן בחקירתו הנגדית ציין, כי **איש לא איים עליו ברצח** (עמ' 17, ש' 11). הדבר מתיישב עם גרסת הנאשם ואינו מתיישב עם גרסתו של העד אברהם. אציין, כי גרסת הנאשם, לפיה, שאל את המתלונן האם הוא רוצח, היא גרסה מתקבלת על הדעת, וכאמור, היא פרשנות אפשרית ומקילה עמו, אותה ניתן לזקוף לזכותו. זאת ועוד. העד אברהם טען בעצמו, כי לא ראה ושלא שמע את כל ההתרחשויות וישב בספסל בשורה השלישית מן הנהג (עמ' 12, ש' 17-18), כך שבהחלט ייתכן שגם אם שמע את השורש "ר.צ.ח", טעה לשמוע את מה שדיווח עליו בהודעתו ובעדותו לפניי.

מדוע יש קושי לתת משקל מלא לעדות העד אברהם?

22. החוקר רפאל שתל אצל העד רושם שלילי על הנאשם ובכך "זיהם" את החקירה ואת האובייקטיביות של העד, אשר גם בעדותו לפניי, לא הסתיר העד אברהם את כעסו מהתנהגות הנאשם, ששיבשה את מהלך הנסיעה, כאשר טען, כי מדובר ב"גזל" של זמנו וממנו - שלו ושל נוסעים שרכשו כרטיסים וירדו מהאוטובוס טרם זמנם. לדברי העד:

"**החוקר אמר לי שיש עליו [על הנאשם] תלונות**. אני חוזר ואומר שהייתה אפשרות לתת מכות ולא ראיתי את זה יכול להיות שנתן, היה נזעם, **חוקר אמר שיש תלונות אבל אני לא ראיתי**. גזל הוא כן עשה" (עמ' 12, ש' 9-10)

"מהצרחות של הנאשם האנשים ברחו, הוא גזל אותי. הוא חסם אותנו ולא נתן לנו לעבור. זה גזל גמור. אנשים קנו כרטיסים בתחנה וברחו ממנה" (עמ' 12, ש' 2-3 - ההדגשה הוספה).

23. הדברים האחרונים מדברים בעד עצמם, ולטעמי נגועים בהגזמות. משקל עדותו של העד אברהם מופחת, אף לנוכח העובדה שלמרות שטען בחקירתו 1/1, כי לא ראה את הנאשם מכה את המתלונן, ואף אמר את הדברים בעדותו לפניי, ניסה להסתייג מכך, כפי שציטטתי לעיל.

מחדלי חקירה

24. הסניגורית אמנם לא טענה זאת, אך לדעתי יש לצרף לכל האמור את המחדלים הבאים, שבהצטרף ליתר השיקולים, מחלישים את עוצמת הראיות בתיק:

א. כאמור, מחדל חקירתי חמור, לטעמי, שהביא ל"זיהום" עדותו של העד אברהם, היא העובדה שהחוקר רפאל יצר רושם שלילי בקרב העד על אודות הנאשם, בשל אמירותיו המיותרות של החוקר, שלפניי אמר, כי הוא "מכיר" את הנאשם זה מכבר. יש לכך משקל נכבד, שעה שאין מחלוקת שאין כל היכרות מוקדמת בין העד לנאשם, ולכן מידת הפגימה ב"טוהר" העדות - ניכרת.

ב. בנוסף, ניתן להצביע על מחדל חקירה בדמות היעדר חקירה חוזרת של המתלונן והיעדר חקירת רבש"ץ בית"ר עילית, לנוכח דברי הנאשם ואף דברי העד, לפיהם "הגיעו סיירי הביטחון ונהג האוטובוס אמר להם שהחשוד היכה אותו בראשו. עקב כך האוזנייה שלו נפלה" (נ/1, ש' 13).

ג. זאת ועוד. היה מקום לטעמי לערוך עימות בין המתלונן לנאשם, לנוכח פערי הזמן שבין חקירת המתלונן, שלושה ימים לאחר האירוע (ביום 4.12.2016), חקירת העד אברהם באותו יום, וחקירת הנאשם רק ביום

10.1.2017. בהקשר זה מקובלת עלי גרסת הנאשם, שלא נסתרה, כי הגיע למסור עדות בסמוך לאחר האירוע, אך נקודת המשטרה בבית"ר השתנתה מבלי שהיה מודע לכך. על-פניו, היה גם מקום לחקור את המתלון באזהרה בשל עבירות התעבורה הלכאוריות שביצע.

25. הסניגורית ציינה, כי במהלך עדותו של המתלון התברר, כי היו מצלמות במקום, ואלו לא נבדקו. אלא שאין מדובר במחדל חקירה, שכן העניין לא עלה "בזמן אמת" בעת החקירה, ואף לא בחקירתו של המתלון במשטרה.

האם מעשיו או דבריו של הנאשם מהווים תקיפה ואיומים?

אשר לעבירת התקיפה

26. הסעיפים הרלבנטיים לענייננו הם 378 ו-379 לחוק העונשין, המורים כך:

"378. תקיפה - מהי?"

המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות.

379. דין תקיפה סתם

התוקף שלא כדן את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה."

27. **אשר ליסוד הנפשי** - מדובר בעבירת מחשבה פלילית התנהגותית, אשר אינה דורשת כוונה מיוחדת אלא "מודעות כלפי טיב המעשה והתקיימות הנסיבות" [ר': י' קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק שלישי, תשס"ו-2006, עמ' 1516 (להלן - **קדמי**); כן ר': ג' הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ד', התשע"א-2010, עמ' 588 (להלן - **הלוי**)].

28. **אשר ליסוד העובדתי**, "תקיפה הנה כל מגע בגופו של אדם במישרין או בעקיפין, אשר נעשה בלא הסכמה מודעת ומתוך בחירה חופשית... דרישת היסוד העובדתי בעבירה זו אינה כוללת דרישת רכיב תוצאות. בהתאם לכך, אין נדרשת התקיימות בפועל של נזק גופני או אחר, של אי-נוחות או של כאב בעקבות התקיפה" (ר': **הלוי**, ע"ע 588-589).

29. **אשר ליסוד הנפשי** - אינני סבור כי רכיב זה מתקיים. הנאשם אמר בהודעתו ת/1, כי המתלון התעלם ממנו כיוון שהמשיך לשוחח בטלפון, למרות שהנאשם עצמו היה נסער בשל נהיגתו המסוכנת של המתלון - ועל כך אין מחלוקת - ומשום שלא "התייחס אלי" משך לו את האוזניה והמשיך להוכיח אותו בדבריו. לטעמי, הנאשם היה כה נסער מאירוע הכביש החרגי שאירע לו, ולכן פעל בסערת רגשות ודרש את תשומת לבו של המתלון, ומשזה המשיך לדבר בטלפון ולהתעלם ממנו, הלכה למעשה, פעל כדי לקבל את תשומת לבו. בשל סערת הרגשות שבה היה נתון הנאשם, אין מתקיימת לדעתי "מודעות כלפי טיב המעשה והתקיימות הנסיבות".

30. **אשר ליסוד העובדתי** - כפי שצוטט לעיל מדברי **הלוי**, על-פניו המעשה הפיזי של הנאשם מקים את העבירה, גם אם ברף מזערי ביותר. אלא, שכדי להוכיח את קיומה של העבירה, על שני היסודות להתקיים, ומשאין מתקיים אחד מהם, לא ניתן להרשיע בעבירה.

אשר לעבירת האיומים

31. על-מנת להוכיח במידה הנדרשת ביצועה של עבירת איומים יש להראות כי "האיום הינו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף" (ר': **קדמי**, חלק רביעי, עמ' 2123-2124), כאשר על האיום לענות "על המבחן האובייקטיבי של הטלת מורא על האדם הסביר... אם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות האזהרה" (**שם**, עמ' 2124). יש גם להתייחס לנסיבות בהן ניתן הביטוי. "יש והמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה לאיום אסור" (**שם**, עמ' 2125). ב-ע"פ 6845/09 **זקן נ' מ"י** (מיום 12.7.2010) (להלן - **עניין זקן**) נקבע מבחן ההקשר, לפיו יש לשאול שלוש שאלות: מה נאמר, מי אמר ומדוע אמר, כאשר על שלושת השאלות להשיב על הקשר האיום הנטען. אשר ליסוד הנפשי, גם כאן נדרשת מחשבה פלילי (מודעות להתנהגות ומודעות לנסיבות), והיסוד העובדתי אינו דורש רכיב תוצאתי (ר': **הלוי**, ע"ע 442-443).

32. אינני סבור כי מתקיימים כאן שני יסודות העבירה.

33. **ראשית**, הנאשם עצמו חש מאוים מנהיגתו של המתלון, אשר אילצה אותו לסטות לתוך מרכז הכיכר (עובדה שהעד אברהם לא סתר כפי שהצבעתי לעיל). הנאשם בהתנהגותו ובדבריו הוכיח, כי חווה את האירוע באופן טראומתי וחריג, עד כי חש צורך לחסום את דרכו את המתלון והאוטובוס, לצאת מרכבו ולהוכיח את המתלון על התנהגותו. מכאן גם דבריו של הנאשם בהודעתו ת/4: "**הייתי נסער אמרתי לנהג: מאה אתה נורמלי? מה אתה מפגר? בערך**" (ת/4, ש' 4-5). בעדותו לפניי גם אישר שאמר שידאג שיעיפו את המתלון מבית"ר עילית בשל נהיגתו הפראית, ואף ציין כי בעירו, ישנם אף שלטים המעודדים דיווח על התנהגות פרועה של נהגים, דיווח שמלבד הזמנת המשטרה באירוע זה, לא קיבל ביטוי במעשים נוספים מצד הנאשם (עמ' 21, ש' 29-31). אשר ל"יחוס האמירה "אני ארצח אותך", כאמור, המתלון עצמו טען כי הנאשם לא אמר דבר שכזה (עמ' 17, ש' 10-11), כפי שגם הכחיש הנאשם. בהקשר זה אמר הנאשם:

"ש. אתה מסכים ששאלת אותו אם מפגר או לא נורמלי?"

ת. **קבעתי** - אתה מפגר או [לא] נורמלי שאתה נוהג בצורה כזו. אתה רוצח. בן אדם שנסער לא שם פסיק ונקודה" (עמ' 22, ש' 3-5 - ההדגשה הוספה).

34. לפיכך, בנסיבות אלו, הנאשם תפס עצמו כמי שמוכיח את הנאשם ולא מעבר לכך. הוא חש שהוא פועל כמצופה ממנו בנסיבות שבהן התנהגות המתלון סיכנה את חייו. סערותו ברורה, ועולה גם מעדותו של העד אברהם. על-כן, לדעתי לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש.

35. **שנית**, גם היסוד העובדתי אינו מתקיים. האמירה "אני ארצח אותך" לא הוכחה, כעולה מהקצבר העדויות של הנאשם והמתלון, שהם הצדדים הקרובים יותר זה לזה באירוע, בניגוד לעד אברהם, שהיה מרוחק מעט משניהם ואף מסר שלא ראה ולא שמע את כל ההתרחשות. יתר האמירות הנוגעות לכך שידאג להעיף את

המתלונן מבית"ר עילית צריכות להתפרש בהקשר הדברים שאמר הנאשם - דהיינו, הוכחת מי שסיכן את חייו וחיי המשתמשים בדרך. יש לזכור, כי סערת רגשותיו של הנאשם מובנת, כשהמתלונן אינו אדם "רגיל", אלא נהג רכב ציבורי, שיש לו אחריות גם כלפי נוסעיו.

36. לפיכך, גם על-פי המבחן התלת-שלבי שנקבע ב**עניין זקן**, הדברים המיוחסים לנאשם, שהוכחו (ללא האיום ברצח שכאמור, לא הוכח), אינם מגיעים כדי איומים. ההקשר הוא החשוב במקרה זה, ועליו עמדתי בהרחבה ולא אחזור עליו שוב.

סוף דבר והערה לסיום

37. פועל יוצא מכל האמור הוא, שאני מורה על זיכוי של הנאשם בדין, מכל המיוחס לו.

38. ולא ניתן לסיים את ההליך שלפניי ללא שתי הערות:

האחת, נוגעת לנאשם עצמו - בכל הכבוד הראוי, ובכל ההבנה לסיטואציה שבה היה נתון הנאשם, היה עליו לנהוג אחרת. גם אם חש סכנת חיים וביקש להוכיח את המתלונן על מעשיו, ספק בעיניי אם התנהגותו הייתה ראויה. היה עליו, ומוטל עליו גם כעת, להעמיד לנגד עיניו את תופעת הבריונות בכביש ואת הסכנה שבהתלקחות רגעית של אלימות קשה, המסתיימת לעתים קרובות באובדן חיים. אנו חיים במדינה "חמה". אין צורך "לחמם" את האווירה בה עוד יותר. יש לזכור את המאמר הטוב והישן: "בכביש, אל תהיה צודק, תהיה חכם". באותה מידה, יכול היה הנאשם לרשום את פרטי האוטובוס ואת פרטי האירוע, ולהגיש תלונה רשמית במשטרה שחזקה שהייתה נחקרת, כפי שצריך לקרות, וכפי שקורה בפועל.

השניה, נוגעת לתביעה - לטעמי, טיב המקרה, וכשעל פניו ישנם קשיים ראייתיים ניכרים בתיק, ולנוכח המחדלים עליהם עמדתי - אינם מצדיקים, ולא הצדיקו את משאבי הציבור שהוקצו לתיק זה, ולכן לא היה מקום להעמיד לדין את הנאשם לכתחילה. אמנם מדובר באירוע חריג, אך אין מדובר במקרה שבנסיבותיו מקום עניין לציבור, ובדיעבד, אף אינו מבוסס מבחינה ראייתית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ' תמוז תשע"ט, 23 יולי 2019, במעמד הצדדים.